

her i Lovforslaget fastsat Konsulatsgebyrer, som ogsaa ere meget overdrevne. Det hedder nemlig i § 36: „Foraauidt den Legitimation, som ommeldes i § 33 1ste Stykke, kræver nogen Paategning eller Udfærdigelse af de kgl. Konsuler i Udlandet, tilkommer der Konsulen for saadan Paategning eller Udfærdigelse et Gebyr af 1 Kr. for hver Person, Paategningen eller Udfærdigelsen angaar, dog for Paategninger og Udfærdigelser vedkommende Skibsbesætninger ikke udover 30 Kr. for hvert Skib.“ Der staar ikke engang, hvor stort eller hvor lidet dette Skib maa være. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at i Udlandet er Konsulatsgebyret for et Sundhedspas 6 D. pr. Ton, saa at altsaa et Skib paa 100 Tons vilde have at betale herfor 6 Kr., medens man her sætter Gebyret til 30 Kr. — Der staar i § 37: „Er Fartøjet bestemt til udenrigs Sted og efter Kvarantænekommissionens eller Politimesterens Skjøn kun anløber for at landfatte Syge eller for at udstaa Kvarantæne, har Skibet at afholde samtlige de Udgifter, som ellers afholdes af Statskassen. Fornøden Sikkerhed for Afholdelsen af disse og de i § 34 sidste Stykke ommeldte Udgifter affordres Skibet, førend Forbindelse med Land tilfødes.“ Altsaa, førend Skibet kommer ind, skal der sendes en Baad ud, og man skal sige til Kapitainen: „Hvad vil Du? Har Du Syge? Skulle I pleies? Hvem betaler? Kom her med Pengene!“ Dette lyder dog virkelig ganske komisk; men forresten vil jeg her gjøre den Bemærkning, at i Udlandet bliver det betydet Passagererne, at de selv maa betale Kvarantænen, og jeg tror ogsaa, at denne Paragraf maa forandres en hel Del. Jeg veed f. Ex. bestemt, at det er Tilfældet, at naar man reiser til Frantrig fra Sydamerika, og der har været Sygdom der eller endog blot Tanke om Sigt, blive Passagererne udtryffeliggjorte opmærksomme paa, at dersom de blive lagte i Kvarantæne, maa de selv betale deres Kvarantæneunderhold. — Et andet Sted staar der, at saadanne Skibe skulle have Lov til at sætte en Baad i Land. Dette tror jeg ikke er saa ganske rigtigt. Kvarantænespørgsmaalet er jo et af de Spørgsmaal, hvor man maa sige: Enten—Eller. Enten maa man gjøre noget helt eller slet Intet gjøre, thi at gjøre noget halvt, duer ikke. Dersom et Skib kommer paa Rheden med det Flag, som betegner, at der er Syge ombord, saa maa det ikke sende Baad i Land, ikke engang til Kvarantæneanstalten. Kvarantæneanstalten skal have sit Kontor, hvorfra man er paa Udfig i saadanne Tilfælde, og saasnart man ser et saadant Skib, skal man sende en Baad ud og spørge Kapitainen, hvad han vil, hvorfra han kommer, og hvorledes han har det. Det er den Maade, hvorpaa man hæver sig ad i de Lande, hvor man meget ofte har saadanne Plager.

Dersom jeg forøvrigt skulde tillade mig at gjøre de Herrer bekendt med min personlige An-

skuelse om disse pestagtige Forhold — en Anskuelse, som er begrundet paa et Ophold af 20 Aar i en Egn, som meget ofte har været udfat for Pestsygdom — saa er det den, at jeg for mit Vedkommende ikke tror paa Smitte, i alt Fald ikke i den Betydning, som man i Almindelighed tillægger dette Ord. Jeg tror paa Smitten for saa vidt, som jeg næsten kunde fristes til at være enig med en lærd Kommission, som for nogle Aar siden afgav en Erklæring, hvori den sagde, at det var sandsynligt, at Smitten kom fra et Insekt, der lagde en Larve i vore Næser, og at paa denne Maade forplantede Sygdommen sig. Dette kunde jeg næsten antage for sandsynligt; men i alt Fald er jeg kommen til det Resultat, at Pesten ligger i Luften. At den ikke ligger i Luften i og for sig, er jo imidlertid Noget, som vi Alle let begribe, og der maa altsaa være Noget i Luften, som frembringer Pesten. Jeg staar ingenlunde ene med denne Anskuelse; den Samme er gjældende ikke alene der, hvor jeg har boet, men ogsaa paa St. Thomas. Naar man paa St. Thomas for omtrent 2 Aar siden greb til meget strenge Kvarantæneforanstaltninger, var det ingenlunde, fordi man troede derved at forhindre Pest. Nei, det var begrundet paa, at naar Skibe kom fra Sydamerika og anløb St. Thomas paa Veien til Europa, saa hed det sig i Europa, at det sidst kom fra St. Thomas, og at der var Pest. Det var for at forhindre denne Anskuelse, at man paa St. Thomas indførte Kvarantænepaang. Tidligere var det kun en Slags Formalitet. Men fra den Tid bleve Kvarantæneforanstaltningerne udførte paa en ganske anderledes kraftig og stærkt Maade end hidtil. — Jeg har selv været i Sundhedskommissionen i den By, hvor jeg har boet, og vi have der i den Tid haft maasse 10 à 12 epidemiske, smitsomme Sygdomme. Ikke blot vi, som sadde i Sundhedskommissionen, men ogsaa Andre, som have beskæftiget sig med disse Sygdomme, havde gjort ganske nødtigtige Optegnelser over hvert enkelt Sygdomstilfælde, og naar Epidemien har været forbi, have vi samlet og læst og tænkt, men ere ikke blevne en eneste Smule klogere paa Tingene, end vi vare, før Pesten begyndte. Det kunde ikke falde mig ind at sætte Stræk i det høie Thing ved at fortælle om alle de Næbfler, vi oplevede under saadanne Forhold. Det er nok, naar jeg siger, at mangen Mand, som om Aftenen Kl. 6 var sund og rask, maatte vi om Morgenens Kl. 6 skynde os at faae begravet.

Not: Det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) udtalte før, at han betragtede dette Lovforslag som et Foster af den Stræk, som ifjor havde vift sig for Pesten, der rasede ved Volga. Jeg tror, det ærede Medlem har uret dert, og jeg tror heller ikke, at han i selve Lovforslaget vil kunne paavise, at der i dette